

унижение. Унижение, загдето бе принудена да приеме госта в тази приземна, почти сиромашка стая, гдето в старата библиотека още се виждаха търговските книжа на покойния ѝ баща; обаче сестрите ѝ бяха послали някаква старинна дантелена покривчица върху масичката, на която поднесоха кафето; тя бе облякла роклята си от звездна коприна, ала не знаеше какво да каже, докато русият мъж я разглеждаше изпитателно с малките си зеленикави очи, които, погледнати крадешком, почти с уплаха, ѝ напомняха очите на дивите котки, дебнещи малките птички при първия им полет. Обаче той беше любезен и в своя вестник писа, че писателката – "бледна, малка, нервозна /нервозна? Козима не знаеше какво означава тази дума: все пак тя я поласка/, това крехко създание, което без да е излизало никога от спокойното си гнездо, все пак поразително познава тайните на човешкото сърце" и т.н.... /О, голям, рус човеко, който живееш в столицата, в допир с шумния свят, ти никога няма да узнаеш чрез своя опит това, което Козима познава чрез своя/.

Интервюто биде тълкувано, препечатано, украсено. Книгата на Козима се харчеше; други статии я направиха почти модна. Както винаги, въпреки горчивите опити и мъдрите си решения, тя започна отново да мечтае: защо да не може да се омъжи за русия великан? Той щеше да я отнесе сред вихъра на живота. Написа му благодарствено писмо; той отговори, като я наричаше "малка голяма приятелко" и като че ли почна да я ухажва; дори веднъж Андрея залови някакво писмо, обаче остана доволен. Ето най-сетне подходящ човек за сестричката. А тя обикаляше из градинката като пленена орличка, готова да отлети при първа възможност. Градинката бе цяла нацъфтяла: местни рози, лилии и каранфили разнасяха благоуханията си като олтар през май, когато се чествува месецът на Дева Мария. И за нея бе дошъл месецът на нейната слава. Най-сетне се обади и оня горделивец Антонино, който продължаваше да учи, за да може да живее в големия град: той честитеше на Козима и поднасяше благопожеланията си, като питаше за новини около Сантус. Тя не отговори, но запази картичката му между спомените, които я съпътстваха в живота.